

Abadía de Sant Josep de Clairval

Carta de l'hivern 2013,
Nadal

Benvolguts,

" **A** MIC meu estimat, la teva santedat va molt lligada a la teva competència professional, escrivia un sacerdot a un jove estudiant de medicina. De la mateixa manera que és impossible ésser un bon sacerdot i alhora un mal almoïner, de la mateixa forma, encara que per un altre motiu, no es pot ser a la vegada un bon cristià i un metge mediocre". Aquest estudiant, en Pere Tarrés, esdevingut metge i, més tard, sacerdot, va ésser beatificat pel benaurat Joan Pau II el 5 de setembre de 2004.

En Pere Tarrés va néixer el maig de 1905 a la ciutat de Manresa, en el cor de Catalunya. Aquesta antiga ciutat, és, també, la pàtria espiritual de sant Ignasi de Loiola. El nadó, rebé el Baptisme el 4 de juny, a l'església de la Mare de Déu del Carme. El seu pare és mecànic a una fàbrica tèxtil. Més tard, després d'un període d'atur, serà contractat com a xòfer –mecànic a casa d'una vídua molt rica de la ciutat. L'any 1908, una primera germana, la Francesca, segueix en Pere, i, l'any 1910, una segona, la Maria Salut. Veient que totes les carícies són per a la Francesca, en Pere cau en una terrible crisi de gelosia. Un dia en què la petita es va enfilar a una cadira alta, en Pere li dóna una forta empenta per fer-la caure. Sense la ràpida intervenció del papà, la caiguda de la petita hagués pogut tenir greus conseqüències. Però la crisi no dura gaire i en Pere esdevé un germà que estima moltíssim. Reserva per a les seves germanes tota una colla de sobrenoms afectuosos, dient: "Nosaltres no farem pas com els germans que, quan es fan grans, es deixen d'estimar. Ens estimarem sempre i intentarem ser sants". En referència amb ell, li agrada dir-se Guy, en honor de Guy de Fontgalland, un nen de Paris mort amb olor de santedat, del qual n'ha llegit la vida. Un dia, la més petita cau greument malalta. Tot sembla que està perdut i el vestit per enterrar-la ja està a punt. Al suggeriment d'una senyora, en Pere corre cap a la font de sant Ignasi, des d'on surt una aigua amb fama de ser miraculosa; varen donar d'aquesta aigua a la petita moribunda, qui, amb gran sorpresa de tothom, es va curar completament.

Com un llamp

En Pere comença la seva escolarització a les Escoles Pies, però cap als deu anys, és contractat com a noi dels encàrrecs a la farmàcia de la ciutat. El farmacèutic no triga en adonar-se de la intel·ligència d'aquest nen, i li aconsegueix una beca per seguir l'ensenyament secundari. Un dia, deixant-se portar pels companys, en Pere

Beat Pere Tarrés

Drets reservats

cau en la temptació de robar albercocs. És a l'arbre quan apareix, de cop i volta, el pagès tot cridant: "Et conec, ets el fill del mecànic. Ja li diré al teu pare". Aquesta amenaça és per al noi com un llamp, ja que mai no ha fet enfadar als seus pares. L'endemà, la família és convidada a un casament, després del qual, en Pere ha sofert una forta indigestió. Quan el seu pare el va a veure, el noi comprèn que ja està al corrent de l'afer dels albercocs, però el senyor Tarrés deixa que el seu fill assumeixi les conseqüències de la seva culpa.

Molt dotat per als estudis, el nostre escolar es proposa, per amor propi, no decebre els qui l'han permès estudiar. El seu secret és l'obstinació i el mètode. La seva pietat és, també, molt intensa. Resa el Rosari amb les seves germanes i les renya dolçament quan es distreuen. Als catorze anys rep l'Escapulari de la Mare de Déu del Carme. La Mare de Déu esdevé la seva confident: "Quan surto de casa, li dic on vaig, i quan torno, li explico com ha anat". Està molt vinculat als jesuïtes de la ciutat, perquè els ajuda com escolà. Li entren ganes de ser capellà; "aquest acabarà essent jesuïta", d'altra banda afirma el seu entorn. El seu pare, que no el vol pas perdre, agafa por i li demana de canviar de consellers espirituals. Però, a partir dels setze anys, en Pere comença els estudis de medicina a Barcelona, doncs li han dit que l'exercici de la medicina se sembla molt al del sacerdoti. Busca un nou director espiritual: "L'ànima humana, pensa, se sembla al cos, necessita algú que en tingui cura, algú que sàpiga curar amb amor les ferides, que no són altra cosa que les passions desordenades, l'egoisme i l'orgull".

Troba aquest pare espiritual en la persona del pare Serra, religiós Oratorià i futur màrtir. Li va escriure: "Sóc feliç pensant en les virtuts que, amb la gràcia de Déu, estàs destinat a practicar, en l'exercici d'una carrera on la influència social és tan important. Cal que siguis molt ordenat..." En Pere pren el costum de combregar tots els dies; rep un amor a la castedat que li dóna la seva força i la seva alegria.

Al començament del mes de juliol de l'any 1925, en Pere es troba al capçal del llit del seu pare malalt de tifus. Li recita en veu baixa, a l'orella, algunes jaculatòries i afegeix: "Oï pare que demaneu perdó de tot cor a JESÚS? Perdoneu a tots els qui us han ofès, veritat?". Aquest pare estimat es va apagant tranquil·lament. Cinc mesos més tard, en Pere s'assabenta que la seva mare ha estat atropellada per un ciclista. Va ràpidament a Manresa i la troba immobilitzada per una fractura de coll de fèmur. Es queda amb ella i la cuida amb devoció admirable. "Pobre fill, dirà, quant l'he fet patir durant aquestes nits tan terribles!".

Un impuls extraordinari

En Pere és un fanàtic de les conferències de sant Vicenç de Paül i anima l'Acció catòlica de Barcelona. El dia de Nadal de 1927, consagra per sempre la seva virginitat al Senyor: "La nit de Nadal, diu, vaig sentir un moviment molt fort, un impuls sobrenatural extraordinari. Déu em demanava el vot perpetu de castedat". S'obre al seu director espiritual i aquest li confirma que és aquesta la voluntat de Déu.

A l'encíclica *Sacra virginitas* (25 de març de 1954), el Papa Pius XII escrivia: "Els sants Pares han considerat aquest lligam de la castedat perfecta com una espècie de casament espiritual pel qual l'ànima s'uneix a Crist..." "Per mi, la virginitat és una consagració a MARIA i a Crist (sant Jeroni)... El fruit més delicat de la virginitat, és que els verges manifesten i fan pública la perfecta virginitat de la seva Mare l'Església i la santedat de la seva íntima unió amb Crist (núms. 16, 64, 29).

El 26 de juny de l'any 1928, després de sis anys de brillants èxits, en Pere Tarrés obté el seu doctorat en medicina amb la millor nota. Immediatament puja a la sagrada muntanya de Montserrat per donar gràcies a la Mare de Déu. Després obre un consultori mèdic a Barcelona. La seva mare i la seva germana petita, la Maria Salut, van amb ell. La Francesca, la gran, ha entrat com religiosa a les Germanes de la Concepció; la Maria Salut anirà amb ella l'any 1930. En Pere es fa una bona clientela; malgrat tots els serveis gratuïts que ofereix als pobres de la ciutat, es guanya molt bé la vida i es compra un cotxe preciós on passeja la seva mare per distreu-la.

"Abans que res els veig com si fossin amics", diu el nostre doctor quan parla dels seus pacients. Arriba a confiar als seus col·legues: "Per a mi, el metge davant d'un malalt és com el sacerdot davant l'altar. El llit és l'altar; el malalt, la víctima que pateix; el metge, el capellà. No

us ha passat mai pel cap aquesta idea, quan us trobeu davant d'un malalt?". La seva presència endolceix els malalts més difícils de caràcter. Afegirà més tard: "Us asseguro que durant tot el temps que he exercit, he fet els possibles perquè els malalts poguessin rebre els sagraments. La mort és el moment en què la misericòrdia de Déu planeja sobre una ànima, i el metge pot ajudar a canalitzar-la. He estat testimoni de casos veritablement consoladors". La seva delicadesa vers els pacients no té límits. Un pobre home, gran, pateix, sobretot, de no poder sortir de casa seva. El doctor Tarrés se l'emporta en el seu cotxe per canviar-li les idees, com si fos el seu propi pare.

"Gràcies a la fe, podem reconèixer en tots els que ens demanen el nostre amor, la cara del Senyor ressuscitat, ens recorda el Papa Benet XVI. En la mesura en què ho hagueu fet a un dels més petits dels meus germans, és a mi a qui ho heu fet (Mt 25, 40): aquestes paraules del Senyor són una advertència que no hem pas d'oblidar, i una invitació permanent per repartir aquest amor mitjançant el qual Ell ens cuida". (Carta *Porta fidei*, 11 d'octubre de 2011, 14).

Apòstols amb jaqueta i pantalons

Un dia, en Pere es troba en un barri pobre de la ciutat, on ha de fer la suplència d'un amic seu, quan es troba envoltat per un grup d'homes i de dones que li roben tot el que té. Gens enfadat, pregunta: "Digueu-me on és el dispensari, perquè sóc el metge que substitueix el doctor X". Preguntats, els seus assaltants, li demanen perdó i li tornen el que li havien robat. Llavors els hi demana si coneixen alguna casa on hi hagi malalts. El porten cap a un soterrani on hi ha una dona tuberculosa que gemega, envoltada pels seus tres fills raquítics. Aquest miserable espectacle, portarà més tard en Pere a fundar l'hospital Mare de Déu de la Mercè, per als tuberculosos pobres. També, com a conseqüència d'aquest drama, esdevé un fervent conseller de la "Federació de joves cristians de Catalunya", moviment concebut per promoure la doctrina social de l'Església entre la joventut obrera abandonada i lliurada a les utopies comunistes i anarquistes. El doctor Tarrés imparteix, igualment, classes a la facultat, com a professor auxiliar, i escriu interessants articles al setmanari "Flama", òrgan de la "Federació", de la qual ha esdevingut el veritable líder. "Tenim necessitat d'apòstols, afirma, d'apòstols amb jaqueta i pantalons per evangelitzar els tallers, les fàbriques, els despatxos... per sembrar amb amor la llavor de la nostra fe, la raó de la nostra vida, la veritat de la nostra doctrina".

En la Carta *Porta fidei*, el Papa Benet XVI afirma, en el mateix sentit: "Allò que el món d'avui té veritable necessitat, és de donar testimoni creïble de tots els que, il·luminats en l'esperit i en el cor per la Paraula del Senyor, són capaços d'obrir el cor i l'esperit de molts al desig de Déu i de la veritable vida, aquella que mai no té fi" (núm. 15).

En Pere va amb cotxe amb alguns joves per parlar de JESÚS i del seu Evangeli en els diversos barris de la ciutat. La seva eloqüència és tal que de vegades, després d'haver-lo escoltat, els joves estripen els seus carnets d'organitzacions anarquistes. Però d'altres vegades, amb els seus companys, ha de fugir ràpidament amb l'Opel negre, els vidres del qual no sempre queden sencers. "Som forts perquè som lliures, diu, i som lliures perquè som castos. La puresa de la joventut és la sal que impedeix que els pobles es corrompin... és la garantia de la més sòlida pau familiar".

JESÚS ens diu: Benhaurats els cors purs, perquè ells veuran Déu (Mt 5,8). Els "cors purs" designen aquells que han ordenat la seva intel·ligència i la seva voluntat a les exigències de la santedat de Déu, per la caritat, la castedat i la fe. Hi ha un lligam entre la puresa de cor, del cos i de la fe. La puresa de cor ens farà veure Déu: ens dona des d'ara de veure-ho tot segons Déu. La purificació del cor exigeix la pregària, la pràctica de la castedat, la puresa d'intenció i de la mirada (cf. *Catecisme de l'Església Catòlica* 2518, 2531, 2532).

Com la cera

Aquest camí de purificació, encetat pel Baptisme, es manté per la gràcia santificant. "En el Baptisme, explicava el Papa Benet XVI als joves, el 24 de setembre a Alemanya, el Senyor encén, per dir-ho així, una llum a la nostra vida, una llum que el catecisme anomena gràcia santificant. Qui conserva aquesta llum, el qui viu en la gràcia, és sant... Crist no exigeix pas accions extraordinàries, però vol que la seva llum resplendeixi en vosaltres. No us crida pas perquè sou bons i perfectes, sinó perquè Ell és bo i vol que vosaltres sigueu els seus amics. Sí, vosaltres sou la llum del món, perquè JESÚS és la vostra llum... Una espelma només pot fer llum quan es deixa consumir per la flama... Permeteu que Crist us cremi, encara que això pugui representar sacrifici i renúncia. Tingueu el coratge de posar els vostres talents i les vostres qualitats al servei del Regne de Déu, i de donar-vos vosaltres mateixos –com la cera de l'espelma– a fi i efecte que el Senyor il·lumini la foscor mitjançant vosaltres".

A Barcelona, el prestigi del doctor Tarrés és immens. Se li suggereix de presentar-se com a candidat a les eleccions, però refusa, al·legant que aquest no és el seu lloc. Esclata la guerra civil espanyola, i la situació a Barcelona esdevé insostenible, havent caigut la ciutat en total anarquia. Protegit pel seu prestigi mèdic, en Pere Tarrés segueix amb el seu apostolat. Fins i tot aconseguirà salvar l'Abadia de Montserrat de la destrucció que havien decretat les forces revolucionàries. Al començament de l'agost de 1936, dos homes armats es presenten en el seu consultori: "Treu-te la bata i segueix-nos!" A la comissaria aconsellen en Pere de fer-se presoner voluntari per salvar la seva vida. S'hi oposa, però, deixat anar ràpidament, abandona casa seva i s'amaga a casa d'uns amics, on pateix per no poder combregar: "Déu meu, si pogués

combregar!, escriurà en el seu diari. Si em fessis la gràcia de portar-me un sacerdot!". Passa onze mesos en una cofurna de set metres quadrats. Per fi, el 24 d'agost de 1937, assabentat que a la capital de Catalunya hi ha una relativa calma, en Pere torna al seu domicili. Aquests mesos d'intensa pregària han revifat en ell el desig d'esdevenir sacerdot. Però, el 28 de maig de 1938, és incorporat a l'exèrcit republicà (Espanya està llavors en guerra civil) com a tinent-metge. Escriu en el seu diari, el 13 de juny de 1938: "No vull que cap soldat mai pugui dir que l'he tractat amb negligència". Efectivament, passa tota una nit al costat d'un ferit. Una vegada, un soldat cuidat per ell, li confessa: "Doctor, m'havien donat l'ordre de fer-li una mala passada, però m'adono que les seves idees religioses són d'un gran valor".

Una resposta precisa

De totes maneres, s'apropa la derrota de l'exèrcit republicà. El 27 de gener de 1939, després de la dispersió de les tropes pel fracàs, en Pere Tarrés torna al seu consultori. Entra al seminari des de la seva reobertura, i es posa la sotana el 29 de setembre. Llavors passa per una mena de nit espiritual, però el seu confessor el tranquil·litza. Malgrat els seus 34 anys, s'adapta a la disciplina. Poc després, una anèmia el porta a una total incapacitat intel·lectual. Afortunadament, li torna la salut i reprèn els estudis amb èxit. Durant un esbarjo, un seminarista li pregunta: "Quan sereu sacerdot, també exercireu la medicina?". La resposta és ben clara: "No!". Li explica que es tracta de dues vocacions que exigeixen un do total de si mateix, i per això ha renunciat a la medicina.

Durant l'estiu de l'any 1941 mor la seva mare. El 30 de maig de l'any 1942, en Pere és ordenat sacerdot i, l'endemà, celebra la seva primera Missa a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè. Tres dies més tard, és nomenat vicari de la petita parròquia de Sant Esteve de Sesrovires. "És una de les parròquies més petites de la diòcesi, escriu a la seva germana Francesca, però encara que hi hagués una sola ànima, em sentiria feliç, és tan gran el preu d'una ànima!". El primer penitent que troba al confessor, és el rector, un bon sacerdot d'avançada edat, que té accentuats els petits defectes naturals: susceptibilitat, complex d'inferioritat, rudesa de caràcter... De mica en mica, el nou vicari transforma la parròquia. Tot impartint catecisme als nens, els inicia al teatre; organitza cercles d'estudi, i, també, un equip de futbol, però sense negligir el confessor. La seva gran capacitat de treball és sostinguda per una veritable vida mística.

Un dia, el criden per donar els últims sagraments a una dona que està a punt de morir en donar a llum. El Pare Tarrés li dona la Unció dels Malalts, però ràpidament, el seu cop d'ull professional diagnostica el problema mèdic. Es pot intervenir, però no hi ha temps a perdre, és qüestió de minuts... Una força irresistible l'obliga a actuar i la mamà és salvada a l'igual que el nadó. Tindrà ocasió de salvar, també, un o dos moribunds,

mitjançant alguns consells discrets; de totes maneres, aquests actes mèdics seran excepcionals.

Ben aviat, el seu bisbe l'envia a la universitat de Salamanca per fer estudis de teologia. Allà hi pateix fred i fam, fins al punt de dir amb humor: "Si mai em perdo que no em busquin pas a Salamanca". El 13 de novembre de 1944, obté la graduació en teologia, i el bisbe el crida a Barcelona per confiar-li responsabilitats sacerdotals i de direcció de diverses obres. Les seves jornades estan sobrecarregades de feina, però conserva una joiosa disponibilitat per a tothom. Per substituir temporalment un altre sacerdot, és nomenat conseller de l'Acció catòlica femenina. "La dona, diu, posseeix un poder d'estimar tan gran, una capacitat tan gran per donar-se, que posada al servei de l'Església, pot esdevenir un gran punt de suport".

En el mateix sentit, el Papa Benet XVI remarcava, el 10 de maig de 2009, a Amman, a Jordània: "L'Església i la societat en el seu conjunt han començat a comprendre la necessitat urgent que tenim d'allò que el Papa Joan Pau II deia "carisma profètic" de les dones com a portadores d'amor, ensenyants de la misericòrdia i artesanes de la pau, aportant calor i humanitat a un món que massa sovint jutja el valor de les persones mitjançant els freds criteris de la utilitat i del profit".

Només hi vaig veure que clarors

L'hospital dedicat a la Mare de Déu de la Mercè, del qual el Pare Tarrés n'ha estat la clau mestra, es va inaugurar l'any 1947. Aquest mateix any, el sacerdot ha hagut de fer repòs i ha anat als Pirineus, al santuari de la Mare de Déu de Núria. Tornant a Barcelona, es vol comprometre com a capellà d'un centre d'acolliment per a

Que nosaltres, també, puguem viure arrelats en l'esperança d'aquest cel nou i d'aquesta terra nova, on regnarà per sempre la justícia... Mentrestant, els monjos de l'Abadia de Sant Josep, us desitgem, a tots plegats, un molt bon Nadal i un Any Nou plè de prosperitat.

Per comunicar els favors obtinguts per la intercessió del Beat Pere Tarrés o per enviar ofrenes, escriviu a:

Comissió pro canonització del Dr. Pere Tarrés
C. Joan Güell, 200
08028 Barcelona

Dom Antoine Marie
o.s.b.

- Per rebre (gratuïtament) la Carta de l'Abadia Sant Josep de Clairval, cal adreçar-se a l'Abadia, les dades de la qual s'assenyalen tot seguit.
- Rebrem amb molta gratitud totes les adreces de possibles lectors que ens facin arribar.
- Ajuts:

Transferència bancària: Caixa Duero (Madrid): C.C.C. 2104 - OF.:3335 - D.C.: 07 - Núm: 9113949609.
Xecs ordinaris en euros o en dòlars a nom de "Abbaye Saint-Joseph de Clairval".

Targeta de crèdit: cf. la nostra pàgina www.clairval.com

Fax: 03 80 96 25 29

E-mail: abbaye@clairval.com

<http://www.clairval.com/>